ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **L. T.**, zast. JUDr. Tomášem Nielsenem, advokátem se sídlem Radhošťská 1942/2, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví,** se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2023, č. j. MZDR 22583/2021-2/PRO, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2024, č. j. 8 Ad 1/2024-49,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Hygienická stanice hlavního města Prahy (dále jen „HSHMP“) vydala dne 12. 4. 2021 rozhodnutí sp. zn. S-HSHMP 51688/2020, č. j. HSHMP 22284/2021, kterým uznala žalobkyni vinnou z přestupku podle § 92n odst. 1 písm. b) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a uložila jí pokutu ve výši 500 Kč. Žalobkyně se přestupku dopustila tím, že dne 4. 8. 2020 ve stanici metra Můstek v Praze neměla zakrytá ústa a nos ochranným prostředkem, čímž porušila nařízení HSHMP č. 6/2020, č. j. HSHMP 44665/2020, ze dne 24. 7. 2020 (dále jen „nařízení“).

[2] Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které Ministerstvo zdravotnictví (dále jen „žalovaný“) v záhlaví uvedeným rozhodnutím částečně změnilo a ve zbytku potvrdilo. Změna spočívala pouze v doplnění slova „úmyslně“ před slovo „dopustil“.

[3] Žalobkyně následně podala žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), ve které namítala nejprve nezákonnost nařízení. Tvrdila, že žádné ustanovení zákona o ochraně veřejného zdraví neumožňuje HSHMP omezovat nařízeními svobodu pohybu lidí, kteří nejsou podezřelí z nákazy, ve veřejné dopravě nebo na veřejných místech. Navíc

nošení ochranných prostředků dýchacích cest může mít negativní dopady na zdraví. Nařízení vnímala jako zásah do práva na důstojnost a ochranu zdraví. Žalobkyně rovněž na základě stanovisek spolku RESETHEUS, z. s., a dalších organizací zpochybnila odbornou kvalitu analýz a studií, na něž HSHMP odkazovala. Dále namítala, že Městská policie hlavního města Prahy (dále jen „MPHMP“) není orgánem ochrany veřejného zdraví, takže neměla pravomoc vyvozovat závěry o tom, že se žalobkyně dopustila přestupku, ani zjišťovat okolnosti údajného přestupku, vypracovávat úřední záznamy a zasílat je správnímu orgánu.

[4] Městský soud žalobu zamítl. K žalobní námitce absence pravomoci HSHMP vydat předmětné nařízení městský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), podle níž jsou mimořádná opatření vydávaná podle § 85 zákona o ochraně veřejného zdraví opatřeními obecné povahy. Pravomoc MPHMP kontrolovat dodržování nařízení plyne ze zákona. Podle § 73 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), má i obecní policie povinnost oznámit podezření na spáchání přestupku příslušnému správnímu orgánu. A dle zákona č. 243/2020 Sb., o pravomoci Policie České republiky a obecní policie postihovat porušení krizových opatření a mimořádných opatření nařízených v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru SARS-CoV-2 na území České republiky (dále jen „zákon č. 243/2020 Sb.“), v té době již téměř tři měsíce účinného, má obecní policie pravomoc kontrolovat dodržování těchto opatření a oznamovat jejich porušení. K řadě žalobních námitek týkajících se neúčinnosti a škodlivosti mimořádných opatření městský soud připomněl, že se správní soudy touto otázkou opakovaně zabývaly a dospěly k závěru, že povinnost nošení ochranných prostředků dýchacích cest je účinným, potřebným a přiměřeným nástrojem potlačování epidemie onemocnění COVID-19. Rovněž konstatuje, že mimořádná opatření byla přiměřená a souladná s právem a žalobkyně měla povinnost se jimi řídit. Napadené nařízení tedy nebylo nezákonné a jednání žalobkyně vykazovalo společenskou škodlivost.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku městského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázky týkající se materiální podstaty správních aktů. Tvrdí, že správní orgány a následně i městský soud nezohlednily absenci důkazů o existenci a šíření SARS-CoV-2 a o morbiditě spojené s údajnou pandemií, což je klíčové pro posouzení zákonnosti mimořádných opatření.

[7] Dále tvrdí, že rozhodnutí správních orgánů a městského soudu jsou nepřezkoumatelná, nesrozumitelná a rozporuplná, protože neobsahují dostatečné podklady k přijatým odborným tvrzením, což vede k rozporuplným a nesmyslným závěrům, dezinterpretaci žalobních námitek a jejich neúplnému vypořádání. Městský soud se nezabýval ani jejími žalobními námitkami týkajícími se základních práv a svobod. Navíc dospěl ke skutkovým závěrům, které nemají oporu ve spisech, konkrétně že její jednání vykazuje společenskou škodlivost a že napadené nařízení sledovalo legitimní cíl.

[8] Dle stěžovatelky HSHMP překročila osobní působnost normy, na jejímž základě bylo opatření vydáno, a MPHMP neměla pravomoc zjišťovat totožnost a odhalovat přestupky na úseku ochrany veřejného zdraví, což vedlo k nezákonnému rozhodnutí.

[9] Stěžovatelka rovněž namítá, že nařízení HSHMP a následné rozhodnutí správního orgánu porušila její základní práva a svobody, včetně práva na zdraví, svobodu pohybu a lidskou důstojnost. Tvrdí, že nošení obličejových masek má negativní vliv na zdraví a že správní orgány nezohlednily zdravotní rizika spojená s tímto opatřením.

[10] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí.

[11] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na své předchozí vyjádření a rozhodnutí. Předmětem řízení je posouzení, zda stěžovatelka svým jednáním porušila platné a účinné nařízení. Ve své kasační stížnosti se *de facto* nevyjadřuje k podstatě věci, ale namítá, že jí nebyly vypořádány všechny námitky. Většina jejích námitek však směřuje mimo předmět řízení. K jednotlivým námitkám zdůrazňuje, že vyhlášení pandemie bylo provedeno Světovou zdravotnickou organizací (WHO) a existence onemocnění COVID-19 je obecně známým faktem, které není třeba již dále dokazovat. Stěžovatelka spáchala přestupek ohrožovací, u kterého není nutné dokazovat konkrétní ohrožení, postačí případné ohrožení dalších osob. Přestupek nebyl policií projednán, pouze oznámen, zatímco řízení o přestupku vedla samotná HSHMP, která je k tomu zmocněna zákonem.

[12] Stěžovatelka stavěla žalobu i kasační stížnost na existenci různých stanovisek a článků, které však nejsou odborným podkladem pro orgán ochrany veřejného zdraví. Mezinárodní autoritou v oblasti ochrany veřejného zdraví je WHO, jejíž závěry odrážejí celosvětový konsenzus. Nařízením HSHMP nebylo po stěžovatelce požadováno trestné ani nemožné plnění a obsahovalo výjimky z povinnosti mít nasazený ochranný prostředek dýchacích cest. Stěžovatelka uvádí dlouhý výčet údajně porušených právních předpisů, což odvádí pozornost od jádra věci. Žalovaný i HSHMP postupovali zákonně, naopak stěžovatelka nejednala v souladu s právními předpisy. Žalovaný proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

[13] K vyjádření žalovaného zaslala stěžovatelka NSS doplnění své kasační stížnosti společně s replikou. V doplnění upřesňuje vady řízení před městským soudem, který dle ní nerespektoval pravidla zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a ignoroval obsah listin vydaných státními orgány, které žalobkyně předložila jako důkazy. Namítá, že městský soud posuzoval okolnosti případu bez odborných znalostí a nevypořádal se s jejími argumenty a judikaturou, kterou uvedla. Městský soud a správní orgány rozhodly podle ní odlišně ve skutkově podobných věcech, aniž by řádně vysvětlily důvody takového rozhodnutí, což porušuje princip předvídatelnosti soudního rozhodnutí a ochrany legitimního očekávání účastníků. Stěžovatelka dále tvrdí, že žalovaný neprokázal, že WHO vyhlásila pandemii v souladu s právními předpisy závaznými pro ČR, a nesouhlasí s tvrzením, že existence COVID-19 je notorietou, kterou není třeba dokazovat. Dále namítá, že žalovaný nepředložil žádné odborné podklady týkající se ochranných prostředků dýchacích cest, aby podpořil své tvrzení legitimity vydaného nařízení, a že jeho důvodová zpráva měla obsahovat poučení o riziku kolapsu v důsledku nošení prostředků zakrývajících ústa. Nadále opakuje svoje tvrzení, že MPHMP neměla pravomoc šetřit na místě okolnosti

přestupku týkajícího se oblasti ochrany veřejného zdraví a že žalovaný neprokázal opak jejích tvrzení. Na závěr stěžovatelka navrhuje, aby NSS předložil návrh na zrušení zákona č. 243/2020 Sb. Ústavnímu soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Takové vady NSS neshledal, přistoupil tedy k posouzení kasačních námitek. Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.a) K nepřezkoumatelnosti rozsudku

[15] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS).

[16] Stěžovatelka uvádí, že se městský soud nedostatečně vypořádal s jejími námitkami, respektive že ignoroval jí navržené důkazy a judikaturu a dezinterpretoval její žalobní námitky. NSS neshledal, že by napadený rozsudek nebyl dostatečně odůvodněn nebo že by byl nesrozumitelný. Městský soud shrnul žalobní námitky do tří okruhů, a to (i) sporná pravomoc HSHMP vydat nařízení a jeho zákonnost a účinnost, (ii) nedostatek pravomoci MPHMP a (iii) protiústavnost zásahu do práva na důstojnost a ochranu zdraví. Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud důkladně a logicky vysvětlil své závěry u prvních dvou okruhů a ke třetímu shledal, že není třeba delší argumentace nežli odkázání na závěry žalovaného.

[17] NSS připomíná, že skutečnost, že městský soud nereaguje na každé žalobní tvrzení, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Dle ustálené judikatury totiž krajský (městský) soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS). Je třeba brát v potaz, že stěžovatelka podala nepříliš přehlednou dvacetistránkovou žalobu, koncipovanou jako její komentáře k jednotlivým bodům odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. K tomu doložila v řízení před městským soudem (stejně jako nyní před NSS) několik písemností, jako jsou přepisy rozhovorů, rozhodnutí jiných správních orgánů či analýzy spolku RESETHEUS, z. s., jehož je stěžovatelka předsedkyní. Po soudech nelze vyžadovat, aby se vyjadřovaly k dílčím irelevantním žalobním námitkám, jejichž vypořádávání by naopak způsobovalo nepřehlednost rozsudků.

[18] V nynějším případě městský soud v bodě 21 rozsudku shledal, že důkazy navrhované stěžovatelkou nejsou relevantní pro posouzení případu. Stěžovatelka namítá, že soud nemůže činit závěry ohledně odborných záležitostí na základě vlastního laického názoru. Úkolem soudu ovšem skutečně je hodnotit relevanci navrhovaných důkazů, což v bodě 21 rozsudku učinil.

[19] Vzhledem k tomu, že předmětem řízení je posouzení, zda stěžovatelka svým jednáním porušila v době spáchání přestupku platné a účinné mimořádné opatření HSHMP, které nebylo později zrušeno správním soudem pro nezákonnost, není třeba obsáhlé posouzení městským soudem k námitce zpochybnění existence COVID-19 a jeho šíření, kterou stěžovatelka urputně tvrdí. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že existence COVID-19 je tzv. notorietou, kterou není třeba dále dokazovat.

[20] Lze k tomu poukázat na obsáhlou judikaturu NSS ohledně existence pandemie. Například v rozsudku ze dne 20. 5. 2021, č. j. 10 Ao 1/2021-148, konstatoval nebezpečnost nemoci COVID-19 a za notoriety považoval (v dané době) 30 tisíc zemřelých s touto nemocí v ČR i hrozící kolaps zdravotnictví. Na tyto závěry navázal v rozsudku ze dne 30. 7. 2021, č. j. 5 Ao 25/2021-51, kde se vypořádal s argumentací zlehčující nebezpečnost onemocnění COVID-19. V rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 5 Ao 1/2021-65, č. 4204/2021 Sb. NSS, pak NSS konstatoval, že *„pandemie je závažný druh epidemie, obvykle představuje závažnou celosvětovou událost. Dochází při ní k velmi rychlému rozšíření onemocnění do různých částí světa. Pandemie je spojená s vysokou nemocností, nadměrnou úmrtností a narušením sociálního a ekonomického systému* […]. *Nyní se právě v takové situaci nacházíme, neboť v případě onemocnění COVID-19 není pochyb, že jde o celosvětovou pandemii, i když se situace postupně zlepšuje zejména poté, co mnozí podstupují očkování proti zmíněnému onemocnění* […].“ V usnesení ze dne 4. 11. 2021, č. j. 2 Ao 9/2021-155, pak NSS shrnul dosavadní judikaturu k problematice existence epidemie tak, že *„postoj soudů nejen k existenci epidemie, jejímu vývoji ve vlnách, ale i k její závažnosti dané následky na lidských životech a zdraví, ale i na chodu celé společnosti v České republice i v celosvětovém měřítku, je zřejmý, setrvalý a navrhovateli nepochybně známý.“*. V rozsudku ze dne 20. 10. 2021, č. j. 2 Ao 7/2021-157, se odmítl zabývat tvrzením, že epidemie neexistuje, též s poukazem na to, že lze mimořádné opatření vydat i za účelem eliminace nebezpečí jejího opětovného vzniku, jak předpokládá mimo jiné i § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Soud v nyní projednávané věci proto dospěl k závěru, že není třeba v řízení dokazovat existenci epidemie a nebylo tomu tak ani v řízení před městským soudem.

[21] I přes nepřehlednost žaloby se městský soud vyjádřil ke všem podstatným námitkám a stěžovatelčina námitka nepřezkoumatelnosti jeho rozsudku není důvodná.

III.b) Pravomoc a působnost k vydání nařízení

[22] Stěžovatelka namítala, že městský soud špatně vyložil její žalobní námitku, jelikož nezpochybňovala pravomoc HSHPM vydat nařízení, ale namítala překročení osobní působnosti normy, na jejímž základě bylo opatření vydáno.

[23] V kasační stížnosti namítá překročení osobní působnosti § 64 písm. b) a d) a také § 69 odst. 1 písm. b) zákona o veřejném zdraví, neboť tato ustanovení cílí pouze na fyzické osoby, které jsou podezřelé z nákazy. Již v žalobě prý vysvětlila, že tato ustanovení neumožňují HSHMP omezovat ve veřejné dopravě nebo na veřejných místech svobodu pohybu lidí, kteří nejsou podezřelí z nákazy, a proto nerozumí tomu, jak by se na ni takové nařízení mohlo vztahovat, když u ní nebyla nákaza prokázána.

[24] Nejvyšší správní soud musí stěžovatelku upozornit, že zmiňované nařízení nebylo podle svého záhlaví vydáno na základě zákonných ustanovení, která stěžovatelka zmiňuje, ale na základě § 82 odst. 1 a 2 písm. m) a § 85 odst. 1 a 3 zákona o ochraně veřejného zdraví

a dále podle jeho § 69 odst. 2 ve vazbě na § 69 odst. 1 písm. i). Toto posledně jmenované ustanovení, které bylo později novelizováno a ke dni vydání tohoto rozsudku se jedná o písm. j), stanovuje jako mimořádné opatření *zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku*. Citované ustanovení tedy nijak nelimituje omezení na osoby podezřelé z nákazy.

[25] K přezkumu tohoto konkrétního nařízení se již v minulosti vyjadřoval NSS ve svém rozsudku ze dne 13. 10. 2020, č. j. 4 As 258/2020-60, č. 4100/2021 Sb. NSS, v němž stanovil, že všechna mimořádná opatření vydávaná podle § 85 zákona o ochraně veřejného zdraví jsou opatřeními obecné povahy. Předmět tohoto konkrétního nařízení byl určen v podobě nošení ochranných prostředků a okruh adresátů byl vymezen druhově, a to na všechny osoby pohybující se v prostředcích pozemní dráhy a ve zdravotnických zařízeních. Osobní působnost měla stanoveny i jisté výjimky v odst. 2 uvozujícího článku nařízení, které byly stanoveny z legitimních důvodů, jelikož po zde uvedených osobách (např. malé děti či osoby se závažnou duševní poruchou) nebylo technicky možné vyžadovat splnění daného nařízení.

[26] Stěžovatelka zpochybňuje legitimní cíl celého nařízení, které označuje za neúčinné a škodlivé. Odkazuje i na judikaturu NSS, která podobná roušková opatření rušila a upozorňovala na negativní dopady dlouhodobého užívání těchto ochranných prostředků. Stěžovatelka tvrdí, že povinnost nošení ochranných prostředků představuje nepřiměřený zásah do jejího práva na důstojnost a ochranu zdraví a že nebyla poučena o možnostech negativních zdravotních dopadů, jako je například kolaps.

[27] S uvedenými námitkami se městský soud vypořádal v bodě 26 napadeného rozsudku, v němž vyšel z judikatury NSS posuzující další mimořádná opatření stanovující příkaz nosit respirátor v místech se zvýšenou koncentrací osob. Tímto pohledem posoudil stěžovatelkou zpochybňované nařízení, vypořádal se i s otázkou jeho legitimního cíle v podobě omezení šíření nemoci a s přiměřeností ve vztahu k zásahu do práv. S těmito závěry stěžovatelka konkrétně nepolemizuje. Již předtím se žalovaný ve svém rozhodnutí vyjádřil poměrně obsáhle k legitimnímu cíli nařízení a k tomu, že neshledává příčinnou souvislost v podobě narušení lidské důstojnosti stěžovatelky, s čímž se NSS plně ztotožňuje, a pokládá tedy stěžovatelčinu námitku za nedůvodnou.

[28] Stěžovatelčin opakovaný odkaz na rozsudek NSS ze dne 22. 4. 2021, č. j. 6 Ao 11/2021-48, č. 4203/2021 Sb. NSS, taktéž nelze považovat za relevantní, jelikož v něm se jednalo o hodnocení procesu přijetí napadeného opatření. Navíc šlo o zásah do práva na soukromí, práva na rodinný život, práva shromažďovacího a práva na náboženskou svobodu, a to v úplně jiném rozsahu a za jiných okolností, které je u opatření obecné povahy vždy třeba posuzovat individuálně. Stěžovatelka v nynější věci tedy relevantně nezpochybnila přiměřenost způsobu dosažení cíle omezení šíření nemoci.

III.c) Závěry soudu bez opory ve spisech

[29] Stěžovatelka namítá, že městský soud dospěl k závěru, že její jednání vykazovalo společenskou škodlivost a napadené nařízení sledovalo legitimní cíl, aniž by tyto závěry měly oporu ve spisech.

[30] Jak bylo uvedeno výše, legitimní cíl nařízení vyplývá z odůvodnění nařízení samotného, není tedy zjevné, proč by měl mít další oporu ve správním spise. Co se týče

závěru o společenské škodlivosti, městský soud se jeho odůvodnění věnoval pouze stručně v bodě 26, kde uvedl, že „*lze učinit závěr, že jednání žalobkyně vykazuje společenskou škodlivost*“.

[31] Takové vypořádání by bylo nepřezkoumatelné, pokud by mělo jít o reakci na žalobní bod. Je ovšem třeba zdůraznit, že stěžovatelka ve své žalobě žádný konkrétní žalobní bod zpochybňující shledání společenské škodlivosti jejího jednání neuplatnila. Nezpochybnila tedy v tomto ohledu rozhodnutí žalovaného, který otázku společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání vypořádal tak, že se stěžovatelka vědomě pohybovala v prostoru metra bez nasazeného ochranného prostředku (tuto skutečnost ani sama nezpochybňuje), který měl chránit ostatní osoby před šířením nákazy. Nařízení mělo obecnou působnost, tedy na všechny osoby vyskytující se v prostorech metra, a nikoliv pouze na osoby podezřelé z nákazy, jak shledal i NSS v bodu [25]. Pouhým nesplněním této povinnosti tedy naplnila skutkovou podstatu potenciálního ohrožení zdraví dalších osob. Jak již zmiňoval žalovaný, u ohrožovacího přestupku není třeba dalšího dokazování. Informace, zda stěžovatelka byla nebo nebyla nositelem nákazy, proto v tomto případě nebyla relevantní, stěžovatelka by si svého zdravotního stavu ani nemusela být v době pandemie vědomá. Tato skutečnost nemusela být dokazována ani strážníky MPHMP ani následně HSHMP, jelikož stěžovatelka neměla nasazený ochranný prostředek, což je nesporné.

[32] Dále stěžovatelka namítá, že správní orgány některé skutkově stejné „rouškové pokuty“ některým obviněným zrušily a některým potvrdily, což porušuje zásadu legitimního očekávání, neboť ve skutkově shodných věcech má být rozhodnuto stejně. To dokládá i rozhodnutím Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje, která řízení proti jiné obviněné zastavila.

[33] Jak ovšem NSS připomněl například v rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 6 As 377/2017-57: „*Správní praxí zakládající legitimní očekávání se dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozumí ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů.*“ V rozsudku ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, č. 2059/2010 Sb. NSS uvedl, že, „*správní praxe opírající se o nezákonný výklad nemůže zpravidla založit legitimní očekávání u adresátů správy, že tak bude setrvale postupováno i do budoucna…Pokud by různé krajské úřady (správní orgány) jako odvolací orgány rozhodovaly odlišně, nevzniklo by stěžovateli žádné legitimní očekávání, neboť takové nevznikne z neustálené praxe.*“ Několik málo stěžovatelkou uváděných ojedinělých odlišných rozhodnutí jiných správních orgánů tak nelze brát jako setrvalou správní praxi. Odpovědnost za přestupek je vždy třeba posuzovat individuálně a podle konkrétních skutkových okolností. Stěžovatelce tedy nemohlo vzniknout důvodné legitimní očekávání.

III.d) Pravomoc MPHMP

[34] Dále stěžovatelka namítá, že MPHMP neměla pravomoc šetřit na místě okolnosti přestupku týkající se oblasti ochrany veřejného zdraví a zjišťovat zdravotní stav stěžovatelky. Stěžovatelka navíc navrhuje, aby NSS předložil návrh na zrušení zákona č. 243/2020 Sb. Ústavnímu soudu.

[35] V odpovědi na tuto kasační námitku se NSS plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozsudku městského soudu v bodech 29-31. Ze správního spisu je zřejmé, že MPHMP toliko oznámila přestupek. Následné řízení o přestupku stěžovatelky vedla HSHMP, nikoliv MPHMP. Strážník na místě nikterak nezjišťoval zdravotní stav ani nenahlížel do zdravotní dokumentace, jelikož, jak bylo vysvětleno výše, pro zjištění skutkového stavu, tedy porušení povinnosti mít nasazenou roušku, to nebylo relevantní.

[36] Stěžovatelkou požadovaný návrh na zrušení zákona č. 243/2020 Sb. nebude NSS Ústavnímu soudu předkládat. Stěžovatelka údajnou protiústavnost nijak neupřesňuje, pouze v bodě 26 doplnění kasační stížnosti zcela obecně uvádí, že tento zákon „*způsobuje právní chaos, nespravedlivá správní a soudní řízení a je v rozporu s právním řádem i ústavním pořádkem České republiky.*“ Neuvádí tedy rozpor s žádným konkrétním ustanovením ústavního pořádku a sám NSS takový rozpor neshledává.

[37] Na závěr NSS cítí potřebu se ohradit vůči požadavkům stěžovatelky na vysvětlení mnoha okolností mimo kasační námitky. Odůvodnění tohoto rozsudku, městského soudu i žalovaného je zcela dostačující a NSS musí dát zapravdu žalovanému, že většina stěžovatelčiny argumentace směřuje mimo předmět řízení, kterým je posouzení, zda stěžovatelka svým jednáním porušila v době spáchání přestupku platné a účinné nařízení HSHMP. Není tedy nutné se k této vybočující argumentaci vyjadřovat.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[39] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. dubna 2025

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu